

«Liesmas» pielikums

2005. gada 12. oktobrī

Bezmaksas

Dziedāt gan ar prātu, gan sirdi

Tas bija 1930. gadā, kad kāds jauns un enerģisks jauneklis vārdā Arnolds Ūsis vienā no pirmajām kristiešu sapulcēm Mazsalacā izteica ideju par garīgā kora dibināšanu. Pirmajā kora mēģinājumā sanāca pussimts cilvēku*.

Augusta otrajā nedēļā Mazsalacas baptistu koris svinēja savu 75 gadu pastāvēšanas jubileju. Svētki tika svinēti ar vērienu – svētku dievkalpojumā kora dziedātāju rindas bija pārpildītas. Jaunākajai dziedātājai bija tikai 6 gadi, bet vecākajai — 72. Koris Leonarda Skrundas un Inetas Martinsones vadībā izpildīja plašu un mo-

dernu dziesmu repertuāru. Pie klavierēm Aivis Martinsons, soliste Māra Martinsoņe, bet Andra Tuča zīnā bija saksofons un basģitāra.

Ciemos bija aicināts mācītājs un bērnu un ģimenes lietu ministrs Ainārs Baštiks, kā arī LBD (Latvijas baptistu draudžu) koru apvienības priekšsēdētājs Jānis Jūrmalis ar ģimeni.

Ineta Martinsoņe, kora pastāvīgā dirigente, stāsta:

— Svētkiem gatavojāmies kādus 3 vai 4 mēnešus. Protams, nebija viegli, tika darīts smags darbs, tomēr gandarījums un pacēlums tagad ir liels. Uzskatu, ka svētki izdevās.

Īpašs prieks gatavoties kora svētkiem ir bijis

bērniem. Nospraustais mērķis, process un, protams, paši svētki — tas viss bērnus aizrauj, un man liekas, ka tieši viņi arī sajuta vislielāko prieku. Viņi ir pirmie palīgi pie lielām un mazām lietām, grib visur piedalīties, malači! Liels paldies jāsaka Leonardam Skrundam, kas ir ielicis milzīgu ieguldījumu korī.

Visiem, kas bija sapulcejušies dievnamā, tika dota iespēja klausīties svētrunu, ko teica Ainārs Baštiks. Pēc dievkalpojuma viņš arī deva nelielu interviju.

Jūs svētrunā runājāt par to, ka dziesmai ir jāskan gan ar dvēseli, gan prātu. Kā jums pāšam ir ar dziedāšanu?

Ainārs Baštiks: — Esmu dziedājis. Padom-

ju laikā bija tāds kristīgs ansamblis *MaranAta*, kur arī dziedāju. Šis ansamblis bija pirms Padomju Savienībā, kas izpildīja modernu kristīgo mūziku. No šī ansambla pēc tam kādi 10 cilvēki kļuva par mācītājiem. Īstenībā neesmu nekāds dīzs dziedātājs, bet mūzika man vienmēr gājusi pie sirds. Esmu par to daudz domājis — par mūzikas un dziesmas vietu dievkalpojumā. Mūzikai ir spēja atvērt durvis uz cilvēku. Mūzikai, tāpēc kristīgai mūzikai, ir jāliek kāt sava sirds, citādātā, lai arī cik profesionāla būtu, neievibrēs.

Turpinājums 2. lpp.

* Vairāk par šo notikumu lasiet MBD ikmēneša izdevumā "Mana betānija"

Esi sveicināts, mazsalaci!

Ar lielu prieku gribu jums stādīt priekšā ko pavism jaunu, bet tajā pašā laikā ilgi gaidītu un gribētu. «Mazsalacietis» ir avīzes «Liesma» jaunais ikmēneša pielikums, kas turpmāk tiks veltīts tikai un vienīgi Mazsalacai. Tas centīsies atspogulot dzīvi un notikumus Mazsalacā un tās tuvākajā apkārtnē, uzklausīs jūs, iztaujās, izklaidēs un informēs.

«Mazsalacietis» ir gatavs tikties ar jums, Mazsalacas iedzīvotāji, un, protams, arī ar visiem pā-

rejiem, kas ir ieinteresēti šīs pilsētas dzīvē. Tas ir atvērts diskusijām, jautājumiem un jūsu novērtējumam.

Tā jau dažreiz var šķist, ka nelielās pilsētās viss maisās kā zupas katlā. Var sūroties, ka maz kas notiek un ka citur zāle ir zaļāka, gaiss svaigāks un dzīve daudzveidīgāka.

Es gribētu jūs iedrošināt un iebilst, sakot, ka Mazsalaca nebūt nav garlaicīgs zupas katls, par kura saturu jau viss zināms, pirms noņemam vāku virumam. Joprojām šī pilsēta slēp sevī mazus un lietus atradumus, labas un derīgas lietas, personības un darbus, ko vērts celt gaismā un rādīt ci-

tiem. Arī nelielumam ir savas priekšrocības, kaut vai ar to, ka šeit cilvēks nepazīd vienveidīgā māsā. Mazās pilsētās dzīvojošiem ir fantastiskas iespējas izcelties, pierādīt sevi un savu varēšanu, būt īpašiem un tikt patiesi novērtētiem — ja viņi tik tiešām to vēlas. Protams, nekas nenotiek arī bez pretstatiem, jo, kā labajam ir lemts labi izcelties, tā arī nejēdzīgo un nesmuko tik viegli nenoslēpsi.

Šobrīd aktuāla tēma jauniešu vidū ir došanās iekarot jaunus apvāršņus, un tas ir labi! Aizcelojiet, iegūstiet pieredzi, jaunas vēsimas ir svētīgas un derīgas! Tikai neaizmirstiet atgriezties, jo katram taču ir paredzēts kāds unikāls zemes pleķītis zem

saulē. Un kāpēc tam būtu jābūt kādam saspies-tam dzīvoklītim, piemēram, Rīgas centrā, ja pēc jums jūsu dzimtajā pusē ir palikusi tukša vieta ar jūsu labo energiju, kas nevienam nepieder un ne-piederēs?

Protams, jūs teikset — mazās vietās grūta iztikšana, un arī šeit jums būs pilnīga taisnība. Šis ir koks ar diviem galiem, un ne manā zīnā ir to svērt vienā vai otrā virzienā.

«Mazsalacietis» gan paliks Mazsalacā, iznāks reizi mēnesī un kopā ar mani mēģinās rādīt, kāda tad mūsu Mazsalaca īstenībā ir. Sekosim līdzi!

ILZE MITĀNE,
«Mazsalacieša» redaktore

Mazsalaca tiesāsies ar Latvenergo

Pārpēciet no mums savu pilsētas elektrisko tīklu vai maksājet desmit reizes vairāk par katru lampu, — aptuveni tā skan Latvenergo piedāvātais līgums Mazsalacai par ielu apgaismojumu.

Aizvadītajā Mazsalacas pilsētas domes sēdē nepātīkamas ziņas no Latvenergo vadības domes deputātiem nesa Ziemeļu elektrisko tīklu valdes locekļi. Viņi ziņoja, ka sakārā ar Latvenergo privatizāciju vairākām Latvijas pilsētām, tajā skaitā arī Mazsalacai, tiek piedāvāts atpirkst no Latvenergo visas pilsētas ielu apgaismes līnijas (kuras jau savā laikā ir ierīkotas ar pašvaldības līdzekļu). Uz domes iebildumu, ka pašvaldībai tādus naudas līdzekļus gada beigās ir tikpat kā neiespējami atrast, Latvenergo pārstāvji no ZET valdes vien komentēja kā rīkojumu no «augšas» un nosauca šo problēmu par Mazsalacai neveiksmīgu biznesu, citēju: «...Ir veiksmīgi un neveiksmīgi biznesi. Jums šis bizness šajā gadījumā ir neveiksmīgs.»

Brīvprātīgi obligāts pirkums

Mazsalacas elektriskie tīkli un apgaismes ķermenī pieder Latvenergo Ziemeļu elektriskajiem tīkliem. Līdz šim Mazsalacas dome ir slēgusi līgumu ar Latvenergo par apgaismojuma pieslēgumu un elektības patēriņu.

Viss šis pieslēgums tika būvēts kopīgi par Latvenergo un pašvaldības līdzekļiem. Pašvaldība ir ielikuši soļu summu šo apgaismes līniju uzstādīšanā un aprūpē.

— Pēc iepriekšējo gadu pieredzes mums ir bijis ziņums, no cikiem līdz cikiem degs elektība ielās, un līdz ar to mēs arī esam varējuši vienoties par to, kāds mums būs patēriņš un līdz ar to — kādi izdevumi, — saka Mazsalacas pilsētas mērs Ojārs Beķeris.

Taču nu Latvenergo piedāvā šo apgaismes līniju atpirkst, tā sacīt — brīvprātīgi obligāti, un, ja tas netiks izdarīts, maksā par viena apgaismes stāba apkopīmēnī kļūs apmēram par 10 reizēm lielākā jeb 42 lati par lampu. Kopsumā tas pilsētas budžetā katru mēnesi radīs 760 latu izdevumus, un tas, protams, bez iztērētās elektroenerģijas.

Šis darījums ir piespiedu darījums, jo noteikumus Latvenergo ir izstrādājis vienpusīgi. Par labticīgu darījumu tur vispār nevar būt runas, sašutis atzīst Ojārs Beķeris.

Visas līnijas cena ir 7200 lati, un dome ir nolēmusi līgt Latvenergo valdi (Mikelsona kungu) samazināt to maksas daļu, kuru pašvaldība jau savā laikā ir ieguldījusi elektroīliniju tapšanā.

— Ja mēs saņemam pozitīvu atbildi, tad dome var tālāk lemt, ar kādu kompāniju mēs turpmāk slēdzam līgumu par ielu apgaismes līniju uzturēšanu kārtībā. Kamēr nebūs nekāda līguma un vienošanās ar kādu no šīm apkalojošajām kompānijām, mums pat nav tiesību, piemēram, izdegusū spuldzīti ielas lampā atvienot, un tas nozīmē, ka ielas var kļūt tumšakas un tumšakas, — tā Ojārs Beķeris.

Mazsalacas dome ir nolēmusi griesties ar šo lietu tiesā un patlaban gatavo vēstuli Latvenergo valdei.

Dziedāt gan ar prātu, gan sirdi

Turpinājums no 1. lpp.

Kas bija spilgtākie iespaidi jubilejas dievkalpojumā?

Man jau vienmēr iet pie sirds, ka vietās, kur nekad nav bijuši lieli resursi cilvēku vai talantu ziņā, tomēr draudze dara visu, lai svētki tiktū no svinēti godam. Ľoti liels prieks, ka šodien kora rindas bija pilnas, kā arī gandarījums, ka kori ir daudz bērnu un jaunu cilvēku, kas grib dziedāt Dievam par godu.

Kad klausījos kori, varbūt nepārsteidza, ka jaunieši dzīrdami labi, toties tas, ka puši braši dziedāja, bija jauks pārsteigums.

Konstatēju arī, ka repertuārs ir mazliet mainījies, dziesmas kļuvušas jauniešiem tuvākas, ne tik ļoti klasiski baznīciskas, kādas bija varbūt pagājušajā gadsimtā, un tas ir labi! Kaut arī dziesmas forma mainījusies, vēsts jau paliek tā pati.

Mūsu tik ļoti strukturētajā sabiedrībā šodien robežas ir strikti novilktais — kas domāts jauniešiem un kas vecākiem cilvēkiem. Bet draudze jau ir tāda unikāla vieta, kur sastopas visi vecumi — no zīdainiša līdz sirmgalvīm, dažādi kultūras, intelektuālie un materiālie līmeni, tāpēc robežas grūti novilkta. Bet par formu nevajadzētu strīdēties. Mūzikā ir tāpēc, lai cilvēku uzrunātu.

Vēl esmu patīkami pārsteigts par to, ka MBD ir tāda liela, jauka piebūve ar telpām svētdienas skolai, sadraudzības zāle un citas telpas aktivitātēm, kas notiek ārpus dievkalpojuma. Dievkalpojums ir viena daļa, bet arī pārejais notiekošais ir ne mazāk svarīgs draudzē.

Kā jūs skatāties uz mazo draudžu un mazpilsētu nākotni Latvijā?

Man šķiet, ka ar mazām draudzēm ir tāpat kā ar mazām skolām. Ir kāda minimālā robeža, zem kurās gan draudzei, gan skoliņai ir grūti pastāvēt, bet, ja mēs likvidējam skolu vai draudzi, tad mēs šo vietu pakļaujam diezgan becēriņai nākotnei. Jo kā skola, tā baznīca ir garīguma vieta, centrs, kur cilvēki regulāri var nākt un attīstīt savu garīgo pasaulli un prātu.

Tas, protams, ir izaicinājums un nebūt ne viegl — aprūpēt nelielas draudzes, kur ir pārsvārā vecāka un vidēja gadagājuma cilvēki, kur jaunieši ir maz, jo viņiem nav darba vai augstskolas šajā vietā. Tomēr mēs nevaram šķirot vietas perspektīvās un neperspektīvās, jo Dieva acīs katrs cilvēks ir vērtība. Bībele saka: «Kur divi vai trīs ir Dieva vārdā kopā nākuši, tur pats Dievs ir

AINĀRS BAŠTIKS. Bērnu un ģimenes lietu ministrs saka svētrunu.

viņu vidū.» Tad arī iznāk, ka mazākajai draudzei pietiek tikai ar diviem cilvēkiem.

Kā jūs skatāties uz situāciju Mazsalacā, kur jaunu cilvēku paliek mazāk un mazāk?

Tas, protams, ir bēdīgi, ka tā notiek, un droši vien kādu laiku arī tā būs. Cilvēki, kas ir aktīvāki, meklē labāku izglītību vai darbu. Uz vietas dažākt paliek tikai tie, kas citur nekur neder un daži — kas nekur negrib iet, kaut varētu. Bet man liekas, ka visam tomēr ir tāds kā svarīsta princips. Ne jau visu beigās izšķir fakti, cik daudz tu vari nopelnīt, bet draugi, ar kuriem tu vari būt kopā, dzīmāt vieta. Saknes jau neviens negrib gluži pazaudēt. Parasti, pārceļoties uz kādu citu vietu, pirmā paaudze nevar lāgā iedzīvoties. Integrēšanās vidē notiek tikai ar otro, trešo paaudzi.

Cilvēks varbūt arī aizbrauc uz ļiju un pelna lielu naudu, bet, ja tas pats cilvēks tāpat strādātu tepat Latvijā, es domāju, garas stundas no agara rīta līdz vēlam vakaram, un dzīvotu tikpat askētiski kā šie viesstrādnieki, kuriem pieder tikai gulta vieta un maz skapītis, kur salikt savas

mantas... tad arī tam cilvēkam te Latvijā būtu tā nauda. Bet parasti jau mēs dzīvojam ar daudz liešākām prasībām pret dzīvi un ērtībām nekā strādnieki ļirā.

Ko jūs gribētu novēlēt Mazsalacai un tās baptistu draudzei?

Vislielākais novēlējums — lai jūs atrastu mācītāju draudzē, jo no tā ir daudz kas atkarīgs. Protams, gribu arī novēlēt, lai mūzikā, kas jau skanējusi 75 gadus, skan arī turpmāk. Un vēl gribētu novēlēt, lai Mazsalacā cilvēki justos nozīmīgi un piederīgi savai pilsētai. Pazīstu kādu tēti, kas strādā Rīgā, bet saka: tomēr velk uz to Mazsalacu. Nu, lai Dievs dod, ka Mazsalaca cilvēkiem, kas šeit dzīvo vai tikai iebrauc, ir mīļa un dārga.

Ainārs Baštiks šopavasar ir atvēris jauniešu centru Mazsalacā, muižas īkas piebūves pagrabstāvā. Viņš cer, ka tas labi noder Mazsalacas jaunajai paaudzei, un novēl daudz jauku brīžu jaunajās telpās.

Futbols visa gada garumā

Jau vairāk nekā gadu Mazsalacas vidusskola ar labiem panākumiem darbojas futbola pulciņš. Tas ir Valmieras futbola kluba filiale, un treneris tajā ir Aleksejs Loginovs.

— Gribēšana bija liela, tāpēc pagājušogad mani ataicināja uz šejieni atjaunot kādreizējo futbola pulciņu, kas bija apstācis, — stāsta Aleksejs.

Prieks spēlēt

Treneris stāsta, ka puikas ir ļoti apmierināti ar futbola pulciņu, un kā nu ne — futbols esot turpat vai vienīgais piedāvājums Mazsalacā nodarboties ar sportu. Arī attieksme līdz ar to ir labāka un draudzīgāka nekā valmieriešiem, kuriem izvēles iespējas ir lielākas. Futbolu puiši spēlējot arī vasarā, jo spēles notiek visa gada garumā. Protams, vasarā jauniešu mēdzot būt mazāk, jo garajā brīvlaikā ne visi paliek Mazsalacā.

Arturs Mažanovs iet devītajā klasē un ir viens no aktīvajiem futbola pulciņa apmeklētājiem.

— Man ļoti patīk futbols. Tētis bija futbolists, hokeju spēlēja, tāpēc arī es hokeju un futbolu esmu spēlējis kopš bērnības. Pulciņā esmu jau vairāk nekā gadu.

21. septembrī notika spēles Valmierā. Gāja

normāli. Protams, savas kļūdas, savi plusi un mīnus, beigās dabūjām otro vietu. Uz spēlēm esam braukuši daudz kur — Ogre, Valmiera, Smiltene, Ķegums, Matīši, Sēli un daudzas citas vietas. Kur ir iespēja, tur braucam. Domāju: kamēr vien varēšu, tākām spēlēšu arī turpmāk. Ja ne augstā līmenī, tad kaut vai sevis dēļ, — stāsta Arturs.

Panākumi

Sākumā spēles notikušas sporta zālē, tad ārā skolas futbola laukumā.

Katrā vecuma grupā ir ap 20 spēlētāju, un vecuma grupas ir divas: 89.-90. gads, kā arī 91. gads.

— Ziemā piedalījāmies Vidzemes futbola čempionātā. Kaut arī veiksmes nebija ļoti liela, arī pēdējēje nepalikām, — stāsta treneris. Šogad Vidzemes čempionātā 89. un 91. gada spēlētāji izcīnīja 3. vietu. Toties Rihards Asarītis un Toms Riekstiņš piedalījās spēlēs Jaunatnes līgā kopā ar Valmieras futbola kluba komandu. Bija jāspēlē komandās 11 pret 11, kur viņi izcīnīja 1. vietu Latvijā.

* * * *

Aleksejs Loginovs pats ir Valmieras futbola kluba treneris pirmajā līgā, un Valmierā viņam ir

vēl divas grupas, ko trenēt. Uz Mazsalacu viņš brauc divas reizes nedēļā — pirmsdienās un svētdienās.

Nākamgad 91. gada spēlētāji piedalītos

Vidzemes čempionātā. Toties septiņi vai astoņi 90. gada spēlētāji apvienosies ar Valmieras futbola kluba komandu, lai spēlētu Latvijas jaunatnes līgā.

Jo vairāk zinu, jo vairāk šķiet, ka neko nezinu!

PĒTERIS RUDZĪTIS jau pusgadu ir atbildīgais par mūzikas un mākslas iespāidu uz skolas bēriem Mazsalacā. Savu direktora amatā viņš nes ar lielu atbildību, jo kā nekā jāatbild par 62 mūzikas un 47 mākslas skolas audzēkņiem. Intervijas laikā direktors arī stingri uzsver, ka mākslas un mūzikas skola ir vienots veselums, ko mazsalaciešiem nevajadzētu jaukt un daīt.

Uzsākot šo amatu, jūs avīzē «Liesma» teicāt, ka ideju ir daudz, tikai esot jāstrādā. Kā veicas?

Godīgi sakot, tagad uz to visu skatos daudz piezemētāk. Arī apķertējie cilvēki ir daudz piesardzīgāki, nekā sākumā likās, bieži lietas uztver ar aizdomām. Tāpēc nav viegli kaut ko jaunu ieviest. Ideju patiesām bija daudz, bet daudzas tika noplacinātas, piemēram, ideja par kamerorķestri. Nav proporcionāls audzēkņu skaits, trūkst stīgu instrumentu. Ľoti jau ceru, ka uz pavasarī ko izdosies *pabīdīt*. Vairāk arī neko negribu teikt, jo ar radošiem cilvēkiem ir tā, ka viņi nelabprāt stāsta par savām iecerēm. Ar pastāstītu ideju ir kā ar izvēlušos akmeni — to vairs nesakersi. Esmu sapratis, ka šeit jāstrādā daudz piezemētāk, tomēr neklūdās jau tikai tie, kas neko nedara.

Sākumā arī skolā negāja īpaši viegli. Piecas dienas pirms 1. septembra viens pedagoģs pat iesniedza atlūgumu. Mani bezmaz uztvēra ar šausmām — kas nu būs?

Vai jūtat, ka tagad kas ir mainījies?

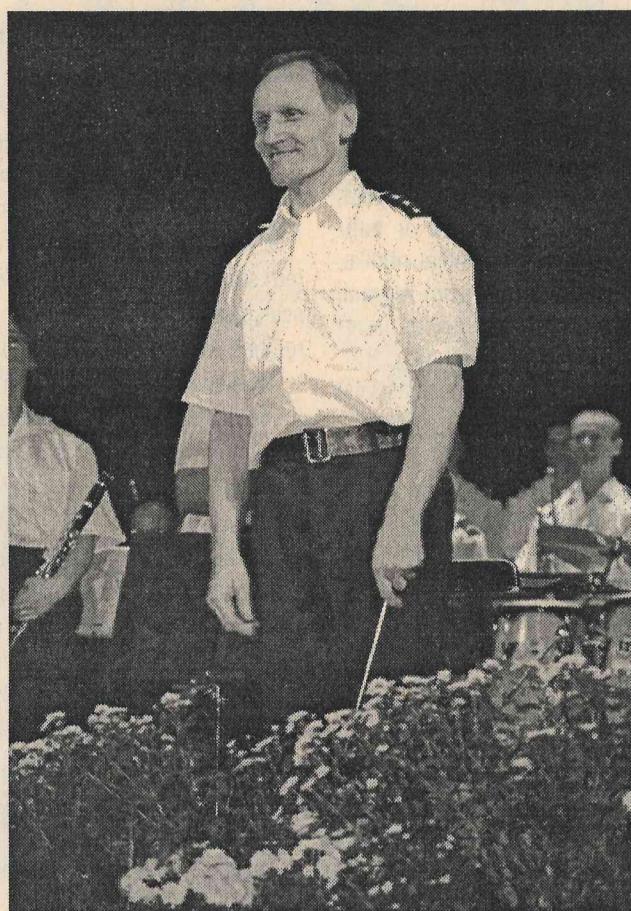
Ir jāpait ilgam laikam, lai pārliecīnātu cilvēkus par vienu vai otru lietu. Tomēr vissvarīgākais ir palikt tādam, kāds esi. Arī lielie rakstnieki un mūziķi nevar tik viegli jaunā vietā iejusties. Viss prasa laiku.

Kā jums šķiet, vai mazsalacieši tagad ir jūs pierēmuši?

Man tas nav īpaši svarīgi. Svarīgākais ir, lai darbs iet labi uz priekšu. Es daudz vairāk skatos, lai kolēgi mani pieņem.

Par mūziku

Mūziku izvēlējos bez mammaiņas. Mamma centās atrunāt, taču tas vienai neizdevās — es tomēr uz *Dārziņiem* (bij. E. Dārziņa mūzikas skola, aut. piez.) aizgāju. Man šķiet, katram cilvēkam viņa profesija ir no augšas ieprogrammēta, šūpuļ iedota. Tomēr tā ir dzīve, kas veido cilvēku, un cilvēks veidojas visas dzīves garumā. Es uzskatu, ka mūziķim ir visnežēlīgākā profesija. Rakstniekiem, pieļaujot

«Mūzika man ir šūpuļ līdzi iedota,» tā Pēteris Rudzītis.

klūdu, nav tik liels kauns kā mūziķim, ja tas pēkšņi apstājas skan-darba vidū, ko sajauc vai aizmirst.

Uz savu profesiju esmu gājis mērķtiecīgi. Cilvēki lielu daju no savas dzīves atdod mācībām, es, piemēram, atdevu 25 gadus.

Vai censāties no savas mūzikas zināšanu bagāzās dot arī ko jūsu audzēkņiem?

No sevis neko nevaru tāpat vien iedot. Tas bērnam jādara kopā ar skolotājiem. Tomēr kultūras pamatu došana agrā jaunībā ir svarīga.

Lai tā aizķeras, rodas izpratne par to un lai paliek bērna sirsniņā ar labām atmiņām.

Tagad pasaulei ir visādi mūzikas stili, ko bērni un jaunieši klau-sās. Tehno, roks, piemēram. Es tādus vispār neklausos. Klausos dže-zu, klasisko mūziku. Patīk tādi mūziķi kā Moriss Ravels, Pēteris Čai-kovskis, Džordžs Geršvins, protams, arī daudzi citi. Dzīli imponē Emīla Dārziņa un pūtēju mūzika.

Ir jau, protams, arī cita klausāma mūzika, bet tad tam jābūt tik tiešām labam *muzonam*, smaidot piebilst mūzikas un mākslas sko-las direktors.

Nav vienādu cilvēku uz pasaules, un, protams, lai katrs klausās, ko grib. Ar mūziku ir kā ar ticību — to nevajag uzspiest.

Dziesmu svētki

Piemēram, šajos dziesmu svētkos orķestriem bija jāspēlē ļoti sa-režīti skaņdarbi. Bieži orķestri nemaz nevar *pacelt* tādu mūziku. Ne-zinu, vai tāpēc vai kā cita pēc, bet arī laba orķestru jaunā pauzde Latvijā neveidojas. Rodas vakuumi, ar rūgtu pieskaņu konstatē Ru-dzītis. Tomēr atzīst, ka jauniešu Dziesmu svētki likušies daudz inte-resantāki nekā pieaugušo. Pieaugušie iejet rutīnā, nosūno.

— Jauniešiem vēl ir tā degsme radīt ko jaunu, neiesūnot! Un tie-ši neiesūnot, strādāt tik ilgi, cik ilgi jūti, ka tev vēl ir ko dot, ir arī mans mērķis un moto. Kamēr vien varu darīt, kas ir tuvs sirdij, tikmēr ir vērts strādāt.

Runājot vēl par radošo došanu, dažreiz liekas: jo vairāk ko zinu, jo vairāk pārņem sajūta, ka tomēr neko nezinu. Lai gan tajā pašā lai-kā esmu pārliecīnāts, ka zinu diezgan daudz! Talants ir kā dārgak-mens. Tas jāsīpē. Visi dārgakmeņi taču sākumā ir tikai tādi raupji ak-meņi.

Vai esat emocionāls?

Jā, esmu ātri uzliesmojošs, kā jau visi mūziķi, bet arī ātri ap-diestu. Saprotu, ka labāk ir ko nepateikt nekā pateikt par daudz. Ne-objektīvs spriedums var izsaukt daudz negāciju, un vārds jau ir kā putns — ja palaists, nesaķersi atpakaļ. Esmu uzmanīgs. Man ir arī ļoti svarīgi, lai cilvēki nemainītu savus uzskatus.

Mūziķi ir sapnotāji, viņi jau nedzīvo reālā pasaule! Taču ne vien-mēr cilvēki to saprot un grib saprast. Ja mūziķim neatļauj būt roman-tiskim, tas vairs nav labs mūziķis.

MAZSALACIETIS JAUTĀ

Kur aiziet un kam tiek izplēsto sliežu nauda?

Atbild Mazsalacas pilsētas mērs Ojārs Beķeris:

— Jāsāk ar to, ka īpašnieks sliedēm tagad ir SIA «Stingers». Publiskajā izsolē šī firma vairāk-solīšanā nosolīja sliedēs par Ls 505 000. «Stin-gers» arī uzstādīja nojaukšanas termiņu šajā ga-dā.

Par naudas līdzekļu izlietojumu lems Valmieras rajona padome kā šīs naudas īpašnieks. To-mēr Valmieras rajons sastāv no 24 pašvaldībām, tāpēc, demokrātiski izvērtējot, iespējams, ka pat tuvākajā laikā tiks pieņemts lēmums par šīs nau-das sadali pašvaldībām.

Šajā sakarā gribu mazliet arī atkāpties pagāt-nē.

Pateicoties pašvaldībām, kas atrodas uz sliežu stīgas, tika panākts, ka sliedes tiek nodotas vi-ņu īpašumā. Taču, lai vieglāk būtu noslēgt līgumu par sliežu nomu, kas bija paredzēta ar a/s «Lat-vijas Dzelzceļu», šīs pašvaldības deleģēja Valmieras rajona padomi pārņemt tiesības uz dzelzceļu. Tā nu tagad sanāk, ka Valmieras rajona padome

ir sliežu turētāja un ar sliežu naudu rīkojas pati, īpaši neņemot vērā pašvaldību pirmtiesības.

Pagājušajā Mazsalacas pilsētas domes sēdē tieši tika spristes, kā ieteikt rajona padomei sada-līt šo naudu. Mūsu priekšlikums: 30% naudas sada-līt pašvaldībām, kuru teritorijā atrodas sliežu stīga, 15% veltīt sliežu stīgas sakārtošanai pēc sliežu nojaukšanas, infrastruktūras sakārtošanai, piem., tilta remontam pār Salacu, un 55%, kā ra-jona padomes priekšsēdētājs Vitauts Staņa saka: «Kopīgiem projektiem, kas nes atpakaļ līdzekļus.» Mēs arī šādu ideju atbalstām.

Tomēr ļoti gribas uzsvērt, ka šis ir tikai mūsu priekšlikums. Kā šī nauda reāli tiks sadaļīta, to uzzināsim tikai tad, kad rajona padome to no-lems.

Aicinām jūs arī turpmāk iesūtīt jautājumus par kādu sev un sabiedrībai interesējošu tēmu. Centi-simies rast uz tiem atbildes «Mazsalaciets!» Ad-rese: mazsalaciets@inbox.lv ar norādi «Mazsa-laciets jautā» vai arī «Liesmas» redakcijā.

Kas? Kur? Kad?

12. oktobris plkst. 13.00 Dzejas dienu atskapās pasākums Mazsalacas vidusskolā. Tikšanās ar dzejnieku Andri Akmentiņu.

21. oktobris 9. klašu skolēni piedalās laikraksta «Diena» konkursā «Kas notiek».

Valtera Hīrtes muzejā turpinās Lienes Kurpnieces darbu izstā-de.

Jauno sezonu uzsākot, **5. novembrī** Mazsalacas pilsētas kultūras centra videjās paaudzes deju kopa «Skāpīskalns» aicina pie sevis ciemos uz savu trīs gadu jubileju draugus no Kekavas, Alojas, Rūjienas, Naukšēniem un lecavas. Koncertā katrs kolektīvs izdejos sagatavotu programmu, bet pēc koncerta visi lustēsies atpūtas va-karā. Tā būs lieliska iespēja ikvienam, kas mīl deju, būt skaſītāju rindās.

Dejotāju sezonas uzsākšana:

12. oktobrī sākas pirmā HIP-HOP nodarbība. Tieki gaidīti daībnieki vecumā no 14 gadiem. Vadītāja Solveiga Ziedipa

20. oktobrī sezonu sāk SENIORI, vadītāja Daiga Paegle.

Jauni daībnieki tiek mīlī gaidīti visos kolektīvos!

MAZSALACAS PILSĒTAS DOME ZINĀ:

Oktobrī

* Plānots pabeigt mašīnu stāvlaukuma izbūvi pie Mazsalacas slimnīcas.

* Oktobrī Mazsalacā ciemosieši delegācija no Vācijas, Gīterslo-apriņķa. Mērķis — iepazīties ar viņu ziedoto bērnudārza iekārtojumu.

* Tiks pieņemts lēmums par ielu apgaismes līgumu ar «Latv-energo» par ielu apgaismes pārņemšanu domes rīcībā.

* No 1. oktobra līdz novembra beigām notiek akcija «Lašiem būt». Akcijas ietvaros Salacā regulāri tiek rīkoti patruļu reidi, uzrau-got upi. Mazsalacas pilsētas dome atgādina, ka makšķerēšanas li-cences var iegādāties Mazsalacas pilsētas domē. Par neskaidribām un novērotiem pārkāpumiem ziņot pa tālrungi 6556343 vai 9476894.

* Tieki koriģēts 2004. gadā izstrādātais Mazsalacas teritorijas plāns.

* Turpinās atkritumu izgāztuvēs rekultivācija. Darbi ievirzījušies nodošanas posmā. Izgāztuvēs rekultivāciju paredzēts pabeigt 2005. gadā.

* Turpinās projekta «Ūdenssaimniecības attīstība Austrumlatvi-jas upju baseinu pašvaldībās» 2.kārta.

MAZSALACIETIS DOMĀ TĀ

Kā, tavuprāt, vajadzētu izmantot naudu, ko Mazsalaca iegūs par nojauktajām sliedēm?

ANDIS (bezdarbnieks):

TĀLIS (visu mūžu maz-salaciets):

— Vislabāk būtu, ja va-retu jaunas uztasīt. Nebija jau slikti, kad kādreiz varēja uz Tallinu aizbraukt. Vēl varētu ceļus uzlabot. Pie-mēram, nepabeigtu Ziemeļu stīgu līdz Rūjienai. Ja ceļus jauc, tad ceļos arī jāieliek atpakaļ.

INITA (skolniece):

— Bērnunamam un bērnu sociālajam centram.

ZAIGA (3. grupas inva-lide):

— Mazsalacas labie-kārtošanai. Bērnudārzu va-jadzētu vēl lielāku izbūvēt, citādi joprojām nav visiem vietas.

Opera skolotājiem

Par godu skolotājiem Mazsalacā notika vēl nepiedzīvots pasākums.

Par godu Skolotāju dienai Mazsalacas kultūras centrs sadarībā ar Mazsalacas, Skaņkalnes, Vecates, Ramatas un Sēļu pašvaldībām saņiem tagadējiem un bijušajiem skolotājiem bija sagatavojis patīkamu pārsteigumu.

Visiem pirmsskolas, sākumskolas, vidusskolas, kā arī mūzikas skolas skolotājiem tika vēlēta veiksmē jaunajā mācību gadā. Vairākiem tika piešķirti atzinības raksti.

Par radošu pedagoģisku darbību vispārējā izglītībā tika godināti Mazsalacas skolotāji Daina Valdmāne un Pēteris Auzāns, vairākiem atzinības raksti tika piešķirti par ilglaicīgu ieguldījumu izglītībā, vēl citi godināti sakarā ar skolotāju gaitu beigšanu vai uzsākšanu.

Pēc svītīgās atzinības rakstu izsniegšanas Mazsalacas kultūras centrā tika rādīta opera bufs (vieglis komēdijas tipa žanrs) «Slepenās laulības».

Šis patiešām ir nebūjis notikums Mazsalacā. Tomēr mums joti gribējās skolotājiem sagādāt šo prieku, un tieši nevis rīkojot izbraucienu uz Valmieru vai Rīgu, bet atvedot operu ar visu orķestri šurp uz Mazsalacu, — stāsta kultūras centra vadītāja Dace Jurka.

Operu uzveda Jāzeps Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijas operstudija «Figaro» režisors Gunta Gailīša un diriģenta, profesora Viestura Gaila vadībā. Izrādē piedalījās jauni, talantīgi dziedōni, kas lieliski izpildīja vairāk nekā 200 gadu veco operu (pirmizrāde notika 1792.g. Vinē). Opera, kas radīta vieglā, humoristiskā stilā ar patīkamām melodijām un temperamentīgu ritmiku, kā arī asprātīgi veidotais sižets acīm redzami aizrāva mūsu skolmeistarus, kas operas uzvedumam sekoja ar lielu interesiju.

Pēc pasākuma visiem tika dota iespēja iekost kādu našķi un draudzīgā gaisotnē parunāties.

Pēc mēneša apaļa jubileja

Viens no interesantākajiem un ievērojamākajiem atzinības raksta pasniegšanas iemesliem bija **Mārtiņam Seimanim**. Viņš skolotāja amatā šo septembri sāk jau 39,9. gadu.

Kā jūtāties pēc atzinības raksta saņemšanas?

Hehe, jūtos tā, kā jau tur bija teikts — 39,9!

Kāpēc tik precīzs skaitlis?

Tāpēc, ka tāds nu ir tas pedagoģa darba stāžs. Sāku strādāt ar 4.janvāri, tas bija tūlīt pēc armijas.

Vai atceraties arī tos laikus, kad tikko sākāt strādāt?

Jā, ja godīgi jāsaka — joti labi atceros. Sāku pedagoģa gaitas sporta skolā kā treneris, pēc tam studijas, un tā visu laiku ar bēniem esmu nostrādājis. Pirmā skola man bija Gulbenē. Sportā gan esmu jau ilgāk — no agras jaunības.

Vai ir gandarijums par nostrādāto laiku?

Ils prieks un gandarijums, ja tagad kādu reizi satieku uz ielas vecos skolēnus. Dažreiz pat neiespējami sejā atpazīt, bet tomēr nāk klāt, runājas par sportu, īpaši volejbolu...

Prieks arī, ka tagad pēc ilgu gadu pārtraukuma Mazsalacā ir puiši, kas interesējas par volejbolu un grib to spēlēt. Tas priecē.

Ko jūs sakāt par šo vakaru?

Patīkams pārsteigums, patiesām, un tieši tāpat, kā tur tajā operā dziedāja, arī man tādā pašā balsī gribas pateikt lielu paldies! Vispirms jau Dacei (Dacei Jurkai - aut. piez.). Bez tādas lielas dvēseles kultūras dzīvē nekas te nenotiktu. Paldies arī pilsētas domei, kas atbalstīja.

Liels prieks, ka šādi pasākumi jau sāk ieiestaies par tradīciju, ka ir kur atrākt, tikties ar bijušajiem un esošajiem skolotājiem. Gribas, lai šādi pasākumi notiktu biežāk! Un īpaši prieks, ka bijušie skolēni mani atceras, tas ir joti, joti mīļi!

Vēstis no Mazsalacas bibliotēkas

Mazsalacas bibliotēka katram kārtīgam mazsalacietim zināma un labi pazīstama. Bet šīs ēkas telpas nes ne vienu vien interesantu atmiņu par seniem notikumiem un norisēm.

Man pretī krāsaina klavlapa, priečīgi virpuļodama, izdejo savu pēdējo deju... Tālumā dzirdamas gājputnu balsis... Tepat blakus nokrit kāds skaisti sārts ābols... Pienācis rudens ar saviem arvien tumšākiem vakariem, ar ražas novākšanu, ar vērtību pārvērtēšanu.

Kāds Tu esi — 2005.? Neskatoties uz viesuļvētru janvārī, kas tik daudz ko izpostīja, Dabas māte dāsns mums sniegusi savu roku. Mums atliek to satvert un pateikties. Arī paīdzēt, cik spējam. Vai arī cilvēks cilvēkam tā nesavīgi spēj pārieties pretī? Ja mēs visi katru dienu teiktu viens otram labus vārdus un domātu labas domas, pasaule drīz vien kļūtu daudz gaišāka — lasu un piekrītu šai domai.

Tāda maza gaismas salīņa ir arī **Mazsalacas pilsētas bibliotēka**, kur saplūst tik daudz krāsainu domu un vārdu, gan izteiktu, gan uzrakstītu... 1965. gadā tā mājvieta radusi bijušāj Nurmikas namā, tagadējā pašvaldības ēkā Rīgas ielā 14, mājā ar vairāk nekā 120 gadu senu pagātni. Laiķa gaitā tajā pulcējusies dažādi cilvēki un risinājušies dažādi notikumi. Gadījuma sākumā darbojusies Izglītības biedrība «Venus» (1909.-1919.). Tās biedri izveidojuši bibliotēku, rīkojusi sajetus, lekcijas, teātra izrādes. Kādu laiku šī telpa izmantota arī skolas vajadzībām. Nu jau 40 gadus tā atvēlēta pilsētas bibliotēkai un arī dažiem Mazsalacas iedzīvotājiem.

Ja pagriežam Laika ratu atpakaļ, lasām, ka 1965.gadā bibliotēkā reģistrēti 1360 lasītāji un grāmatu fonda bijis — 20 979 (1982.gadā tas sniedz 30 487). Šobrīd mūsu lasītāju skaits uz pusi mazāks, toties patiess un grāmatu fonda sazinājības līdz 15 000. Līdz Atmodas sākumam bibliotēkas galvenais uzdevums bija veicināt iedzīvotāju komunistisko audzināšanu ar dažādām uzskatāmās agitācijas un propagandas metodēm. Lai gan bibliotekārū algas bija saīdzinoši niecīgas, taču bibliotēkas kā tādas nodrošināšanai valsts līdzekļi netika zēloti. Tagad daudz kas atkarīgs no pašvaldības un paša bibliotekāra spējas iegūt papildfinansējumu, lai kaut daļēji varētu apmierināt lasītāju pieprasījumus. Kādu laiku grāmatu iegāde bija pavisam problemātiska, taču šobrīd stāvoklis ir normalizējies. Blakus pašvaldības finansējumam iesaistāmies arī KKF mērķprogrammā un ir gūts atbalsts jau 3. gadu. Joprojām palīdz arī mūsu lasītāji un citi ziedotāji. Pirmajam Mazsalacas pilsētas domes finansētajam datorkomplektam pievienojušies bibliotēku Gaismas tīkla ietvaros sanemtie 2 jaunākā modeļa datori lasītāju vajadzībām. Priecē, ka tas uz bibliotēku atrākt mudina arvien vairāk jauniešu. Ja viņi vēl paņemtu arī pa grāmatai... Prieks arī par to, ka beidot (!) ar pašvaldības līdzekļiem un pašvaldības uzņēmuma «Bangas» vadītājs R. Lizumas iniciatīvu tika izremontēta bibliotēkas priekšelpa un nomainītas ārdurvis. Kad atradīsies līdzekļi bibliotēkas telpu remontam, kas pēdējoreiz veikts pirms 20 gadiem, pagaidām nav zināms. Nav arī tā īsti izlemts, vai vērts remontēt šo vecu ēku vai meklēt citas piemērotas telpas, kurās varētu apvienot abas pilsēta esošās bibliotēkas. To, ka lasītājiem nav vienalga, kur atrodas bibliotēka un kāda tā izskatās, liecināja mūsu veiktā aptauja iepriekšējā gadā.

Bet — kamēr atrodamies vēl tepat, mūsu darbs turpinās. Turpinās ne tikai ar literatūras izsniegšanu, uzziņu un informācijas sniegšanu, bet arī ar iknedēļas radiopārraidi «Atraktā debess» Mazsalacas radio, ikmēneša «Literārajām Vēstītīm», garīgās atklāsmes skolas «Laisma» mācībām garojas ziemas vakaros, literārajām pēcpusdienām... Turpinās arī Sapnis par jaunu, skaistu un mūsdienīgu bibliotēku mūsu mīlījā un tik skaistajā Mazsalacā.

MAIJA REINVALDE,
Mazsalacas pilsētas bibliotēkas vadītāja

Kā iecelsim Mazsalacas goda pilsoni?

Mazsalacas pilsētas dome līdz Mazsalacas iedzīvotājus rūpīgi izlasīt nolikumu par goda pilsoņa titula piešķiršanu un izteikt savus komentārus, kā arī balsot par šāda nolikuma pieņemšanu/atmešanu līdz 2005.g. 10. novembrim.

NOLIKUMS par nosaukuma «MAZSALACAS PILSĒTAS GODA PILSONIS» piešķiršanu.

Nosaukumu «Mazsalacas pilsētas goda pilsonis» piešķir izveidota komisija piecu cilvēku sastāvā.

Komisijas sastāvu izvirza un apstiprina Mazsalacas pilsētas dome.

Katram komisijas pārstāvim pieder viena balss.

Par izvirzītajiem kandidātiem notiek atklāta balsošana.

«Mazsalacas pilsētas goda pilsoņa» nosaukumu piešķir par nolēpieniem Mazsalacas pilsētas la-

bā, kuri var izpausties valsts, pašvaldību, sabiedriskajā, kultūras, izglītības, sporta un saimnieciskajā darbā.

«Mazsalacas pilsētas goda pilsoņa» nosaukumu piešķir reizi gadā uz Latvijas Republikas proklamēšanas dienu, bet īpašos gadījumos nosaukumu var piešķirt arī citā laikā.

«Mazsalacas pilsētas goda pilsoņa» nosaukuma piešķiršanas komisija ir tiesīga citu gadu šo nosaukumu nepiešķirt nevienam.

«Mazsalacas pilsētas goda pilsoņa» nosaukumu piešķir gan Mazsalacā, gan ārpus Mazsalacas dzīvojošām personām.

Ierosinājumus par «Mazsalacas pilsētas goda pilsoņa» nosaukuma iegūšanu drīkst iesniegt jebkura persona, izņemot komisijas locekļus. Ierosinājumi iesniedzami katru gadu līdz 1. septembrim.

Apstiprinātas tiek kandidātūras, par kurām nobalso komisijas vairākums. Strīdus gadījumā izšķirošā balss pieder komisijas vadītājam.

«Mazsalacas pilsētas goda pilsoņa» nosaukumu var piešķirt katram kandidātam vienu reizi.

«Mazsalacas pilsētas goda pilsoņa» nosauku-

ma piešķiršanai izvīzāmi tikai dzīvi esošie kandidāti.

Apstiprināto «Mazsalacas pilsētas goda pilsoņa» nosaukuma kandidātu sarakstu izziņo rajona laikrakstā «Liesma» ne vēlāk kā vienu nedēļu pirms apbalvojuma saņemšanas.

Ikvienis no apstiprinātajiem «Mazsalacas pilsētas goda pilsoņiem» saņem individuālu uzaicinājumu uz apbalvošanas ceremoniju un informāciju, par kādiem nolēpieniem piešķirts nosaukums.

Ikvienis «Mazsalacas pilsētas goda pilsoņis» tiek reģistrēts speciāli šim nolēkam paredzētā grāmatā, kurā tiek norādīts nosaukuma saņēmēja vārds, uzvārds, dzimšanas gads, kad un par kādiem nolēpieniem šis nosaukums piešķirts.

«Mazsalacas pilsētas goda pilsoņis» saņem naudas prēmiju Ls 100,- apmērā un krūšu nozīmīti.

«Mazsalacas pilsētas goda pilsoņa» nosaukuma piešķiršanas komisija reģistrē visus ierosinājumus par iesniegtajiem kandidātiem, izpaužot tikai ierosinājumu skaitu, bet neizpaužot kandidātu vārdu.

MAZO MAZSALACIEŠU PRĀTOJUMI

— Tētis nopircis aukstu saldējumu!

Veikalā tāču nav silta saldējuma!

Lielā māsa mazajai:

— Māsa, pasaki, kas par dienu?

— Šodienai!

Vecmāmiņa plūc dārza mazmeitiņai puķes.

Vecmāmiņa: — Man bail, ka es neiedodu tev

vecas puķes!

Mazmeitiņa: — Man gan nav bail, ka tu man iedosi vecas puķes!

Kate zīmē pili. Vectētīš skatās pār plecu un prasa: — Ko tu te velc tādu stīri?

Kate: — Bērns tā izdomāja!

Lielajai māsai pirmā skolas diena.

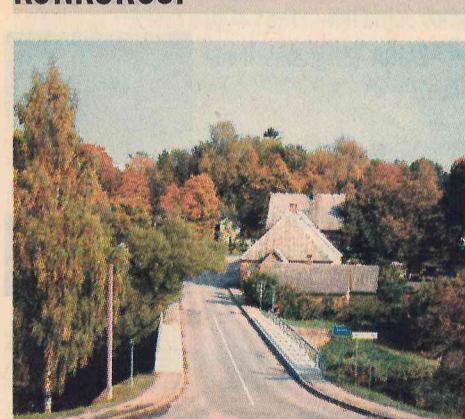
— Skāņā kalna caurumos var ieskaņot! — tā

Vecaištētis: — Pagaidi, meitiņ, sakemmēšu matus, citādi izskatās kā no gultas apakšas izlīdusi.

Mazmeitiņa: — Vai tu gulšapakšā gulēji?

KONKURSS!

«Mazsalacietis» izsludina konkursu ar nosaukumu «Tā man gadījās».

Aicinām iesūtīt dažādus komiskus, jautrus vai asprātīgus atstāstus no sava vai arī kāda cita piešķiršanā.

Konkurss ilgs līdz 2006. gada 1.aprīlim. Katru mēnesi «Mazsalacieti» tiks publicēts mēneša labākais pastāsts, bet konkursa noslēgumā trīs veiksmīgāko rakstu autori saņems pārsteiguma balvas no avīzes «Liesma».

Rakstus sūtiet uz «Liesmas» redakciju ar norādi: «Mazsalacietim», konkursam «Tā man gadījās» A. Upīša ielā 7, Valmierā, LV-4201.

Sveicam Mazsalacieti!

Kultūras centrs sveic okt